

Книгата на Йоил и лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — Число тридесет

Jeff Pippenger

2026-01-16

Числото тридесет

Месианските изпълнения в Евангелието от Матей включват ориентирния белег на времето на края, ориентирния белег на формализирането на вестта, двама свидетели на ориентирния белег 9/11 — единият свидетел на вътрешната вест към Лаодикия, а другият — на външната вест за тероризма на исляма. Уместно е ориентирният белег 9/11 да бъде представен чрез две от дванадесетте Месиански изпълнения в Матей, защото 9/11 включва вестта на втория ангел, където винаги има удвояване. Смъртта на 18 юли 2020 г. беше петият ориентирен белег, който разгледахме, а след това гласът в пустинята през юли 2023 г. беше шестият, и възкресението от 2024 г. беше седмият. Осмото Месианско изпълнение е Среднощният вик.

Осмият месиански ориентир е Среднощният вик

А всичко това стана, за да се изпълни казаното чрез пророка, който рече: „Кажете на Сионовата дъщеря: Ето, твоят Цар идва при теб, кротък и възседнал ослица и осле, рожба на ослица.“ Матей 21:4, 5.

Предсказание

Възрадвай се много, дъще Сионова; викай, дъще Йерусалимова: ето, твоят Цар идва при тебе; Той е праведен и носещ спасение; смирен и язdec на осел, да, на осле, рожба на ослица. Захария 9:9.

„Петстотин години по-рано Господ бе възвестил чрез пророк Захария: „Ликувай твърде много, дъще Сионова; възкликни, дъще Йерусалимова. Ето, твоят Цар иде при тебе. Той е праведен и носи спасение; кротък, и възседнал ослица, и осле, рожба на ослица.“ [Захария 9:9.] Ако учениците бяха осъзнали, че Христос отива на съд и на смърт, те не биха могли да изпълнят това пророчество.

„По същия начин Милър и неговите съработници изпълниха пророчеството и предадоха вест, за която Въдъхновението бе предсказало, че трябва да бъде дадена на света, но която те не биха могли да дадат, ако напълно бяха разбрали пророчествата, посочващи тяхното разочарование и представящи друга вест, която трябва да бъде проповядвана на всички народи, преди Господ да дойде. Вестите на първия и втория ангел бяха дадени в точното време и извършиха делото, което Бог бе предназначил да извърши чрез тях.“ Великата борба, 405.

Неправилното разбиране на Божието пророческо Слово бе свързано с историята на тържественото влизане на Христос и също така с паралелната история на прогласяването на вестта на Среднощния вик през 1844 година. От сто четиридесет и четирите хиляди се изисква да разберат „пророчествата, посочващи тяхното разочарование“. На Йоан в Откровение десета глава предварително му е казано, че вестта на малката книжка, която щеше да бъде сладка в устата му, ще стане горчива.

„Нямаме от какво да се страхуваме за бъдещето, освен ако не забравим пътя, по който Господ ни е водил, и Неговото учение в нашата минала история.“ *Life Sketches*, 196.

„Господното водителство“ в миналото е представено, наред с други провиденциални действия, като Неговата ръка, покриваща една грешка в числата; защото не беше най-добре за милеритите да разберат своето разочарование предварително, също както не беше за учениците да разберат всички съставни елементи на своето разочарование при кръста. Но историята на прогласяването на Среднощния вик е посочена като самата светлина, която води към небето, и това е отбелязано в самото първо видение на Елън Уайт. Сто четиридесет и четирите хиляди трябва да разберат разочарованията на учениците и на милеритите. Да се отхвърли тази светлина означава да се падне от пътя.

„Зад тях, в началото на пътя, бе поставена ярка светлина, за която един ангел ми каза, че е „среднощният вик“. Тази светлина сияеше по целия път и осветяваше нозете им, за да не се препънат.

„Ако държаха очите си устремени към Исус, Който беше тъкмо пред тях и ги водеше към града, те бяха в безопасност. Но скоро някои се умориха и казаха, че градът е твърде далеч и че са очаквали вече да са влезли в него. Тогава Исус ги насърчаваше, като издигаше Своята славна десница, и от ръката Му излизаше светлина, която се разливаше над адвентния народ, и те извикваха: „Алилуя!“ Други безразсъдно отрекоха светлината зад себе си и казаха, че не Бог ги е извел дотук. Светлината зад тях угасна, оставяйки нозете им в съвършен мрак, и те се препънаха, изгубиха от погледа си белега и Исус, и паднаха от пътеката долу в тъмния и нечестив свят.“ *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

Осмият ориентир е Среднощният вик, както е предобразен чрез триумфалното влизане на Христос в Йерусалим.

„Среднощният вик не бе разнасян толкова чрез доводи, макар че доказателството от Писанието беше ясно и неопровержимо. С него вървеше подбуждаща сила, която раздвижваше душата. Не съществуваха нито съмнение, нито колебание. По случай Христовото тържествено влизане в Ерусалим, народът, който се бе събрал от всички краища на страната, за да пази празника, се стичаше към Елеонския хълм, и когато се присъединяваше към множеството, което съпровождаше Исус, той се изпълваше с вдъхновението на часа и спомагаше да се усили викът: „Благословен, Който иде в името Господне!“ [Матей 21:9.] По същия начин и невярващите, които се стичаха на адвентните събрания — някои от любопитство, а други само за да се присмиват — усещаха убеждаващата сила, съпровождаща вестта: „Ето, Младоженецът иде!““ Духът

на пророчеството, том 4, 250, 251.

За да бъде някой мъдра девица в последните дни, по пророческа необходимост би се изисквало тези мъдри девици да претърпят разочарование, което от своя страна въвежда времето на забавянето в притчата. Без преживяването на времето на забавянето ти не си нито мъдра, нито неразумна девица.

„Притчата за десетте девици от Матей 25 също така илюстрира опитността на адвентния народ.“ Великата борба, 393.

Тъй или иначе, мъдрите девици на последните дни трябва да преживеят разочарование, което съответства на 19 април 1844 г., защото опитността в притчата е опитността на сто четиридесет и четирите хиляди, които Йоан в Откровението определя като девици.

Това са онези, които не са се осквернили с жени; защото са девственици. Това са онези, които следват Агнето, където и да отива То. Те бяха изкупени измежду човеците като първите плодове за Бога и за Агнето. Откровение 14:4.

Колко от Христовите притчи са пряко и конкретно посочени като изпълнени до най-малката подробност? Всяка притча ще се изпълни до най-малката подробност, но притчата за десетте девици е изрично представена като изпълнена в миналото и в бъдещето „до най-малката подробност“. Тя е сравнена с третия ангел, който трябва да остане настояща истина от 1844 г. нататък, докато Михаил се изправи и човешкото време на изпитание приключи.

„Често ми се посочва притчата за десетте девици, пет от които бяха мъдри, а пет неразумни. Тази притча е била и ще бъде изпълнена до най-малката подробност, защото има особено приложение за това време и, подобно на вестта на третия ангел, е била изпълнена и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“ Review and Herald, 19 август 1890 г.

До самия край на времето притчата за десетте девици е настояща истина и Среднощният вик отново ще се изпълни до най-малката подробност.

„Съществува един свят, който лежи в нечестие, в измама и заблуда, в самата сянка на смъртта,—заспал, заспал. Кой чувстват душевни мъки, за да го пробудят? Какъв глас може да достигне до него? Умът ми бе пренесен в бъдещето, когато ще бъде даден сигналът. „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете.“ Но някои ще са се забавили да се снабдят с масло за допълване на светилниците си и твърде късно ще открият, че характерът, представен чрез маслото, не може да бъде прехвърлян.“ Review and Herald, February 11, 1896.

Среднощният вик е следващият ориентир на хоризонта в движението на сто четиридесет и четирите хиляди. Този ориентир е съпроводен от гонението, което започва против верните преди неделния закон. Това гонение е външно и вътрешно, а вътрешното гонение включва два отделни символа. Единият от тези символи е Юда, а другият — Синедрионът.

Деветият месиански ориентир е Предателството за 30 сребърника

Тогава се изпълни реченото чрез пророк Йеремиа, който казва: „И взеха тридесетте сребърника, цената на Оня, Когото бяха оценили, Когото оцениха синовете Израилеви; и ги дадоха за нивата на грънчаря, както ми определи Господ.“ Матей 27:9, 10.

Предсказание

И им казах: Ако намирате за добре, дайте ми заплата ми; а ако не — въздържайте се. И те отмериха за заплата ми тридесет сребърника. И Господ ми каза: Хвърли ги на грънчаря — хубава цена, на каквато бях оценен от тях. И взех тридесетте сребърника и ги хвърлих на грънчаря в дома Господен. Захария 11:12, 13.

Предателството на Юда представлява предателството на фалшивите свещеници, защото числото 30 представлява възрастта на свещениците. Свещениците, които са и левити, биват очистени като злато и сребро от Вестителя на завета. Тридесетте сребърника на Юда представляват очистването на лъжливите свещеници при неделния закон; макар Юда да умря непосредствено преди кръста, това все пак беше същият ден. Юда не е символ на Синедриона; той е символ на човек, за когото се е смятало, че е сред учениците на Христос.

Като ученик на Христос, ти беше ученик на помазанието на Исус. Помазанието при Неговото кръщение промени името на Исус в Исус Христос, защото Христос означава — Помазаникът. Тогава Неговото име се промени, защото тогава Той трябваше да потвърди завета с мнозина за една седмица, а един върховен символ на заветно отношение е промененото име. Исус беше помазан със сила при Своето кръщение. Да бъдеш ученик на Христос означаваше, че си ученик на Неговото кръщение. Именно при Неговото кръщение Той беше помазан със сила. Изявлението на Петър в Матей 16:18 е известно в християнския богословски свят като „Християнското изповедание“. То е една от големите теми за обсъждане сред богословите и учените. Обикновено обсъждане от страна на богословите и учените определя нещо като несъществуващо или може би с маловажно значение, но същественото остава: християнството разбира, че когато Исус беше помазан, тогава Той стана Месията.

Той им каза: А вие за кого Ме смятате? А Симон Петър в отговор рече: Ти си Христос, Синът на живия Бог. Матей 16:15, 16.

Първоначалното име на Петър предаваше именно тази истина, защото Симон Варйона означава „онзи, който чува вестта на гълъба“, което беше вестта на Неговото кръщение. Неговото кръщение се съгласува с 9/11, а Юда представлява онези, които в определен момент са изповядвали разбиране за 9/11, но изгубват пътя си по пътеката. Юда не е символ на Синедриона, защото той представлява Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден. Юда предостави свидетелство за Синедриона, но символиката на бунта на Синедриона е различна от бунта на Юда. Бунтът на Синедриона е изразен в следния сън.

„Събрах писанията си и тръгнахме на път. По пътя проведохме две събрания в Ориндж и получихме доказателство, че църквата е получила полза и насърчение. И ние самите

бяхме освежени от Духа Господен. Същата нощ сънувах, че се намирам в Батъл Крийк, гледах през страничното стъкло на вратата и видях група, която се изкачваше към къщата, по двама и по двама. Те изглеждаха строги и решителни. Познавах ги добре и се обърнах, за да отворя вратата на гостната и да ги приема, но си помислих, че ще погледна още веднъж. Картината се беше променила. Групата сега имаше вид на католическо шествие. Един носеше в ръката си кръст, друг — тръстика. И когато се приближиха, онзи, който носеше тръстика, очерта кръг около къщата, като три пъти каза: ‘Тази къща е поставена под запрещение. Имуществото трябва да бъде конфискувано. Те са говорили против нашия свят орден.’ Ужас ме обзе и аз изтичах през къщата, излязох през северната врата и се намерих сред група хора, някои от които познавах, но не смеех да им кажа нито дума, от страх да не бъда предадена. Опитвах се да намеря уединено място, където да мога да плача и да се моля, без да срещам жадни, любопитни очи, накъдето и да се обърнех. Често повтарях: ‘Ах, да можех само да разбера това! Ако само ми кажат какво съм казала или какво съм направила!’“

„Плаках и много се молих, докато гледах как имуществото ни бива конфискувано. Опитвах се да прочета съчувствие или жал за мен в погледите на околните и вглеждах се в лицата на няколко, за които мислех, че биха ми проговорили и биха ме утешили, ако не се страхуваха, че ще бъдат забелязани от другите. Направих един опит да избягам от тълпата, но, като видях, че ме наблюдават, прикрих намеренията си. Започнах да плача на глас и да казвам: „Ах, само да ми кажат какво съм сторила или какво съм казала!“ Моят съпруг, който спеше на легло в същата стая, ме чу да плача на глас и ме събуди. Възглавницата ми беше мокра от сълзи и ме бе налегнала тъжна потиснатост на духа.“ Свидетелства, том 1, 577, 578.

Прилагането на принципа, че пророците говорят повече за последните дни, отколкото за дните, в които са живели, повдига един твърде тържествен въпрос за водачите на Църквата на адвентистите от седмия ден. Сестра Уайт „събра“ своите „писания“ и започна обратното пътуване към Батъл Крийк. Батъл Крийк тогава беше сърцето на делото, както Такома Парк е днес, или Йерусалим в дните на Христос. Тя събра своите писания за пътуването, след като изложи една борба, която бе водила относно своите писания. Контекстът на нейния сън е свързан с нейните писания. Борбата се състоя в град Райт.

„Докато бяхме в Райт, изпратихме моя ръкопис за № 11 в издателската служба, а аз използвах почти всеки миг извън събранията, за да подготвям в писмена форма материала за № 12. Моите сили — и физически, и умствени — бяха тежко изтощени, докато се трудах за църквата в Райт. Чувствах, че се нуждая от почивка, но не виждах никаква възможност за облекчение. Говорех на народа по няколко пъти седмично и пишех много страници с лични свидетелства. Бремето за душите беше върху мен и отговорностите, които чувствах, бяха тъй големи, че можех да получа само по няколко часа сън всяка нощ.“

„Докато така се трудах в говорене и писане, получих писма с обезсърчителен характер от Батъл Крийк. Когато ги прочетох, почувствах неизразимо потискане на духа, стигащо до душевна агония, която за кратко време сякаш парализира жизнените ми сили. В

продължение на три нощи почти изобщо не спях. Мислите ми бяха смутени и объркани. Скрила чувствата си, доколкото можех, от съпруга си и от съчувстващото семейство, при което бяхме. Никой не знаеше за моя труд или за бремето на ума ми, докато се присъединявах към семейството в утринното и вечерното богослужение и се стремях да положа бремето си върху великия Носител на бремена. Но молбите ми идваха от сърце, разкъсвано от мъка, и молитвите ми бяха накъсани и несвързани поради неудържимата скръб. Кръвта нахлуваше в мозъка ми, често причинявайки ми залитане и едва не падах. Често ми течеше кръв от носа, особено след усилие да пиша. Бях принудена да оставя писането, но не можех да се освободя от бремето на тревогата и отговорността, което лежеше върху мен, тъй като съзнавах, че имам свидетелства за други, които не бях в състояние да им представя.“

„Получих още едно писмо, в което ме уведомяваха, че е било сметнено за най-добре да се отложи публикуването на № 11, докато не мога да изложа писмено онова, което ми бе показано относно Health Institute, тъй като онези, които стояха начело на това предприятие, изпитваха голяма нужда от средства и се нуждаеха от влиянието на моето свидетелство, за да бъдат подбудени братята. Тогава изложих писмено част от онова, което ми бе показано относно Института, но не можах да изнеса целия въпрос поради прилив на кръв към мозъка. Ако бях помислила, че № 12 ще се забави толкова дълго, в никакъв случай не бих изпратила онази част от материала, съдържащ се в № 11. Предполагах, че след като си почина няколко дни, отново ще мога да възобновя писането си. Но за моя голяма скръб открих, че състоянието на мозъка ми правеше за мен невъзможно да пиша. Мисълта да пиша свидетелства, било общи, било лични, бе изоставена, и аз бях в непрестанно страдание, защото не можех да ги пиша.“

„При това положение на нещата бе решено да се върнем в Батъл Крийк и да останем там, докато пътищата са в кално, разкаляно състояние, и аз там да завърша № 12. Съпругът ми много желаше да види братята си в Батъл Крийк, да им говори и да се радва с тях за делото, което Бог вършеше за него. Събрах писанията си и ние потеглихме на път. ...“
Testimonies, volume 1, 576, 577.

В последните дни ръководството на Църквата на адвентистите от седмия ден, представено като Батъл Крийк и онези, които тя „познаваше добре“, се промени в католическо шествие. Ръководството на Църквата на адвентистите от седмия ден се промени в католическо шествие. В съня те идваха „двама по двама“, единият с тръстика, а другият с кръст. Те начертаха кръг около къщата и три пъти провъзгласиха: „Тази къща е забранена. Имуществото трябва да бъде конфискувано. Те са говорили против нашия свят орден.“ Какви са „имуществата“ в „къщата“, които католическите водачи на Батъл Крийк „конфискуваха“? Кой „свят орден“ на католическата църква е бил „изговорен против“?

По-пряко въпросът би могъл да бъде: „кой орден на католицизма поведе Инквизицията?“ Инквизицията започна с ордена на доминиканците, преди йезуитите да се появят в историята, но щом веднъж се намесиха, те станаха орденът, който оглави жестокостта и кръвопролитие.

„В целия християнски свят протестантизмът бе заплашен от страховити врагове. След като първите триумфи на Реформацията бяха отминали, Рим призова нови сили с надеждата да постигне неговото унищожение. По това време бе създаден орденът на йезуитите — най-жестокият, най-безскрупулният и най-могъщият от всички поборници на папизма. Откъснати от земните връзки и човешките интереси, мъртви за повелите на естествената привързаност, с разум и съвест напълно заглушени, те не познаваха друг закон, друга връзка, освен тази на своя орден, и друг дълг, освен да разширяват неговата власт. Христовото евангелие бе направило своите последователи способни да посрещат опасността и да понасят страданието, необезсърчени от студ, глад, труд и бедност, за да поддържат знамето на истината пред мъчителния уред, тъмницата и кладата. За да се бори с тези сили, йезуитизмът вдъхваше на своите последователи фанатизъм, който им позволяваше да понасят подобни опасности и да противопоставят на силата на истината всички оръжия на измамата. Нямаше престъпление, твърде голямо, за да го извършат; нямаше измама, твърде ниска, за да я практикуват; нямаше прикритие, твърде трудно, за да го приемат. Обрекли се на вечна бедност и смирение, тяхна съзнателно преследвана цел бе да си осигурят богатство и власт, да се посветят на събарянето на протестантизма и на възстановяването на папското върховенство.“

„Когато се явяваха като членове на своя орден, те носеха одежда на святост, посещаваха затвори и болници, служеха на болните и бедните, изповядваха, че са се отрекли от света, и носеха святото име на Исус, Който ходеше и правеше добро. Но под тази безукорна външност често се криеха най-престъпни и смъртоносни намерения. Основен принцип на ордена беше, че целта оправдава средствата. Според този кодекс лъжата, кражбата, лъжесвидетелството, убийството — не само бяха простими, но и похвални, когато служеха на интересите на църквата. Под различни прикрития йезуитите си проправяха път до държавни служби, издигайки се до съветници на царе и насочвайки политиката на народите. Те ставаха слуги, за да действат като шпиони на своите господари. Основаваха колежи за синовете на князе и благородници и училища за обикновения народ; и децата на протестантски родители биваха въвлечени в спазване на папистки обреди. Цялата външна пищност и показност на римското богослужение бе впрягана, за да смущава ума и да заслепява и пленява въображението, и така свободата, за която бащите се бяха трудили и проливали кръв, беше предадена от синовете. Йезуитите бързо се разпространиха из цяла Европа и където и да отидеха, след тях идваше възраждане на папизма.“

„За да им се даде по-голяма власт, беше издадена була, с която отново се възстановяваше инквизицията. Въпреки всеобщото отвращение, с което тя беше възприемана дори в католическите страни, този ужасен трибунал отново беше установен от папистки владетели и в неговите тайни тъмници бяха повторени жестокости, твърде страшни, за да понесат светлината на деня. В много страни хиляди върху хиляди от самия цвят на нацията — най-чистите и най-благородните, най-интелигентните и високообразованите, благочестиви и всеотдайни пастири, трудолюбиви и родолюбиви граждани, блестящи учени, даровити художници, изкусни занаятчии — бяха избити или принудени да бягат в други земи.“

„Такива бяха средствата, които Рим бе призовал, за да угаси светлината на Реформацията, да отнеме Библията от хората и да възстанови невежеството и суеверието на Тъмните векове. Но под Божието благословение и чрез труда на онези благородни мъже, които Той бе издигнал да наследят Лутер, протестантизмът не бе повален. Не на благоволенieto или на оръжията на князете дължеше той силата си. Най-малките страни, най-смирениите и най-малко могъщи народи станаха негови крепости. Това бе малката Женева сред могъщи врагове, които крояха нейното унищожение; това бе Холандия върху своите пясъчни плитчини край северното море, бореща се срещу тиранията на Испания, тогава най-великото и най-богато от царствата; това бе суровата, безплодна Швеция, която извоюва победи за Реформацията.“ Великата борба, 234, 235.

Католическата църква направи всичко, което можеше, за да скрие Библията от хората, като твърдеше, че нейните езически предания и обичаи стоят над Божието Слово. Водачите на лаодикийския адвентизъм няма да изправят несъгласните пред съд заради писанията на Елън Уайт, но католиците, изповядващи се за водачи на Батъл Крийк, ще го направят. Самата същност на звяра на католицизма е в това да използва светска власт за постигане на религиозни цели. Когато адвентизмът потърси законната светска власт, за да управлява своите институции, могат да се видят плодовете на техния „свят ред“.

В контекста на церемониите *auto-da-fé* (акт на вярата) на Испанската инквизиция, тръстиката и кръстът се явяват символични елементи, свързани с разпятието на Христос. Тръстиката се отнася до подигравателния скиптр, поставен в ръката на Исус при увенчаването Му с трънен венец, който римските войници използвали, за да Го бият, символизирайки подигравка, страдание и презрение.

Кръстът заема видно място в процесите на *auto-da-fé*. Зелен кръст (често покрит с черен креп) служеше като емблема на Инквизицията; той се носеше в отделно подготвително шествие предишния ден и се излагаше по време на самото събитие. Той символизираше властта на трибунала.

Конфискацията на имущество се отнася до отнемането (секвестриране или прокрибиране) на собствеността на осъдено лице — обичайно наказание на Инквизицията, използвано за издръжката на трибунала и за наказване на ерес. Това бе публично обявявано в присъдите на *auto-da-fé*, като се подчертаваха общественото унижение и възпиращият ефект.

Писанията на Елън Г. Уайт ясно и категорично осъждат ръководството, което ще забрани нейните писания в опит да заглуши песента на лозето, която се изпява; но това е последното действие на един нечестив ред, тъкмо преди да проявят открито характерите си при неделния закон. Една „католическа процесия“ се приравнява с двадесет и петте древни мъже, кланящи се на слънцето. В следващите четири абзаца първият абзац представя „изповядващия се за Божий народ“ в „последните дни“. Пасажът ясно учи, че в последните дни адвентни проповедници от Седмия ден ще „в църкви и в големи събрания на открито“ „настояват пред народа за необходимостта да се пази първият ден от седмицата“.

„Господ има спор със Своя народ, който изповядва Неговото име, в тези последни дни. В този спор мъже на отговорни постове ще поемат път, пряко противоположен на онзи, по който вървеше Неемия. Те не само сами ще пренебрегват и презират съботата, но и ще се опитват да я скрият от другите, като я затрупват под отломките на обичая и преданието. В църкви и на големи събрания на открито служители ще настояват пред народа за необходимостта да се спазва първият ден на седмицата. По море и по суша има бедствия; и тези бедствия ще се умножават, като едно нещастие ще следва непосредствено след друго; а малката група съвестни пазители на съботата ще бъде посочвана като онези, които навличат Божия гняв върху света чрез своето пренебрегване на неделята.“

Това ясно определя адвентистите от седмия ден като „изповядващия се Божий народ“, който ще насърчава спазването на неделята, и че те също така ще посочват „малката група от съвестни пазители на съботата“. В следващия параграф тя подчертава, че гонението от миналите векове ще се повтори. Предишният параграф завърши с това, че тя посочва изповядващия се Божий народ в противоположност на онези, които тя нарича съвестни пазители на съботата. След това тя въвежда исторически примери от миналото и предупреждава, че тези истории ще се повторят в последните дни. Тя е пределно ясна.

„Сатана насажда тази лъжа, за да може да пороби света. Неговият план е да принуди човеците да приемат заблуди. Той взема дейно участие в разпространяването на всички лъжливи религии и няма да се спре пред нищо в усилията си да наложи погрешни учения. Под прикритието на религиозна ревност хора, повлияни от неговия дух, са измисляли най-жестоките мъчения за своите ближни и са им причинявали най-ужасни страдания. Сатана и неговите служители и днес имат същия дух; и историята на миналото ще се повтори в нашите дни.“

„Има човеци, които са насочили ума и волята си към извършване на зло; в тъмните дебри на сърцата си са решили какви престъпления ще извършат. Тези човеци се мамят сами. Те са отхвърлили великия Божий закон на правдата и вместо него са издигнали свой собствен мерител; и, сравнявайки себе си с този мерител, се обявяват за свети. Господ ще им позволи да разкрият какво има в сърцата им, да проявят духа на господаря, който ги владее. Той ще ги остави да покажат омразата си към Неговия закон в отношението си към онези, които са верни на неговите изисквания. Те ще бъдат движени от същия дух на религиозна ярост, който подтикна тълпата да разпне Христос; църквата и държавата ще бъдат съединени в същата покварена хармония.“

„Днешната църква е последвала стъпките на древните юдеи, които отстраниха Божиите заповеди заради своите собствени предания. Тя е изменила наредбата, нарушила е вечния завет и сега, както и тогава, резултатът са гордост, неверие и безверие. Истинското ѝ състояние е изложено в следните думи от песента на Моисей: „Развратиха се пред Него; те не са Негови чеда — това е петното им; те са опако и извратено поколение. Така ли въздавате на Господа, о, безумен и неразумен народе? Не е ли Той твоят Отец, Който те е придобил? Не е ли Той, Който те е направил и утвърдил?“ Review and Herald, 18 март 1884 г.

Пасаж след пасаж в Духа на пророчеството посочва последното време на гонение срещу верните Божии, и „днешната църква“, която тя има предвид, не е християнството изобщо, а църквата, която тя многократно определя като предобразувана от юдейската църква. Тези ясни пасаж в нейните писания са причината Църквата на адвентистите от седмия ден да се опитва да наложи ограничения върху писанията на сестра Уайт, както нейният сън така сполучливо посочва. Техните действия срещу нейните писания, които бяха явните блага на нейния дом, подлежащи на забрана от водачите на Батъл Крийк, които се преобразиха в свещен орден на католицизма. Тяхното нападение срещу нейните писания е представено също и чрез нападението срещу писанията на Йеремиа. Сънят на Елън Уайт е втори свидетел за изгарянето на писанията на Йеремиа.

В третото поколение на лаодикийския адвентизъм компромисът беше преобладаващата тема. Третото поколение е представено от църквата в Пергам. Започвайки с издаването през 1919 година на книгата на W. W. Prescott, озаглавена The Doctrine of Christ, и достигайки до издаването на Questions on Doctrine през 1957 година, се отбелязва преходен период, представен от една алфа-публикация и завършващ с една омега-публикация. Първата книга представляваше отхвърлянето от страна на W. W. Prescott на Лъва от Юдовото племе в полза на отстъпническия протестантски възглед за Христос. Книгата на Prescott, съвсем уместно озаглавена The Doctrine of Christ, изкорми милеритската пророческа вест, оставяйки празното определение за Исус, на което се покланят католицизмът и отстъпническият протестантизъм. Последната книга в това поколение определя едно освещение и оправдание, които разрушават Божия закон, Неговата справедливост и милост. На древния Израил беше дадена отговорността да бъде пазител на Божия закон, а адвентизмът трябваше да бъде пазител не само на Божия закон, но и на Неговото пророческо Слово. През 1919 година се появи книга, която отхвърли защитата на Божието пророческо Слово, отбелязвайки началото на третото поколение на лаодикийския адвентизъм, което завърши с книга, отхвърляща Божия закон.

„Ако се отдавате на упорство на сърцето и чрез гордост и самоправедност не изповядвате своите недостатъци, ще бъдете оставени подвластни на сатанинските изкушения. Ако, когато Господ ви разкрива вашите грешки, не се покаете и не направите изповед, Неговото провидение ще ви превежда през същата почва отново и отново. Ще бъдете оставени да допускате грешки от подобен характер, ще продължите да не ви достига мъдрост и ще наричате греха правда, а правдата — грях. Множеството измами, които ще надделяват в тези последни дни, ще ви обкръжат и вие ще смените водачите си, без да знаете, че сте сторили това.“ Review and Herald, 16 декември 1890 г.

Пергам, третата църква, доведе до Тиатир, папската църква, която е четвъртото поколение, когато двадесет и петте мъже се покланят на символа на властта на Тиатир.

„Разпоредбата, приета от ранните колонисти, според която само членове на църквата можеха да гласуват или да заемат длъжност в гражданското управление, доведе до най-пагубни последици. Тази мярка бе приета като средство за запазване чистотата на държавата, но резултатът ѝ бе покварата на църквата. Тъй като изповядването на вярата

бе условие за изборително право и за заемане на длъжност, мнозина, подбуждани единствено от съображения на светска политика, се присъединиха към църквата без промяна на сърцето. Така църквите в значителна степен се състояха от необърнати хора; а дори и в служението имаше такива, които не само поддържаха заблуди в учението, но и бяха невежи относно обновяващата сила на Светия Дух. Така отново се показва злото, чиито пагубни последици тъй често са били виждани в историята на църквата от дните на Константин до настоящето, а именно опитът да се съгражда църквата с помощта на държавата, да се прибегва до светската власт в подкрепа на евангелието на Този, Който заяви: „Моето царство не е от този свят.“ Йоан 18:36. Съюзът между църквата и държавата, колкото и незначителна да е степента му, макар и да изглежда, че приближава света към църквата, в действителност само приближава църквата към света.“ Великата борба, 297.

„съюзът на църквата с държавата, колкото и незначителна да е степента му, макар и да изглежда, че приближава света до църквата, в действителност само приближава църквата до света.“ На 18 май 1977 г. Берт Б. Бийч (директор в Северноевропейско-Западноафриканската дивизия на църквата и ангажиран с междуцърковните отношения) поднесе златно покрит медальон на антихриста, папа Павел VI, по време на групов аудиенция в Рим. Това бе част от среща на Конференцията на секретарите на световните конфесионални семейства. Събитието бе отразено в *Adventist Review* (11 август 1977 г.) и отбелязано от *Religious News Service* като първия случай, в който официален представител на Църквата на адвентистите от седмия ден се е срещнал с понтифик.

„Господ е изрекъл проклятие върху онези, които отнемат от Писанията или прибавят към тях. Великият АЗ СЪМ е определил какво ще съставлява правилото на вярата и учението и е постановил Библията да бъде домашна книга. Църквата, която се държи за Божието слово, е непримиримо отделена от Рим. Протестантите някога бяха така отделени от тази велика църква на отстъплението, но се приближиха повече до нея и все още са на пътя към помирение с Римокатолическата църква. Рим никога не се променя. Неговите принципи не са се изменили ни най-малко. Той не е намалил разрыва между себе си и протестантите; те направиха цялото приближаване. Но какво говори това за протестантството на нашето време? Това е отхвърлянето на библейската истина, което кара хората да се приближават към неверието. Отстъпила църква е тази, която намалява разстоянието между себе си и папството.“

„Именно души като Лутер, Кранмър, Ридли, Хупър и хилядите благородни мъже, които станаха мъченици заради истината, са истинските протестанти. Те стояха като верни стражи на истината, заявявайки, че протестантството е неспособно на съюз с римокатолицизма, но трябва да бъде тъй далеч отделено от принципите на папството, както изтокът е отдалечен от запада. Такива защитници на истината не биха могли да бъдат в съгласие с „човека на греха“, както не биха могли да бъдат в съгласие Христос и Неговите апостоли. В по-ранните векове праведните чувстваха, че е невъзможно да се свържат с Рим, и макар че тяхното противопоставяне на тази система на заблуда се поддържаше с риск за имот и живот, те все пак имаха смелостта да запазят своето

отделяне и мъжествено се бореха за истината. Библейската истина им беше по-скъпа от богатство, чест или дори от самия живот. Те не можеха да търпят да виждат истината погребана под маса от суеверие и лъжлива софистика. Те взеха Божието слово в ръцете си и издигнаха знамето на истината пред народа, смело възвестявайки онова, което Бог им бе открил чрез усърдно изследване на Библията. Те умряха с най-жестоката смърт заради своята вяроност към Бога, но със своята кръв купиха за нас свободи и привилегии, които мнозина, претендиращи да са протестанти, с лекота отстъпват на силата на злото. Но нима ще се откажем от тези скъпо извоювани привилегии? Нима ще нанесем оскърбление на небесния Бог и след като Той ни е освободил от римския ярем, отново ще се поставим в робство на тази антихристиянска власт? Нима ще докажем своето израждане, като се откажем с подпис от религиозната си свобода, от правото си да се покланяме на Бога според повелите на собствената си съвест?”

„Гласът на Лутер, който отекваше по планини и долини, който разтърси Европа като със земетресение, призова към изява войнство от благородни апостоли на Исус, и истината, която те защитаваха, не можеше да бъде заглушена нито с клади, нито с изтезания, нито с тъмници, нито със смърт; и все още гласовете на това благородно войнство от мъченици ни казват, че римската власт е предсказаното отстъпление на последните дни, тайната на беззаконието, която Павел видя да започва да действа още в неговото време. Римокатолицизмът бързо печели почва. Папизмът нараства и онези, които са отвърнали слуха си от слушане на истината, слушат нейните измамни басни. Папски параклиси, папски колежи, женски манастири и манастири се умножават, а протестантският свят изглежда спи. Протестантите губят отличителния белег, който ги отличаваха от света, и намаляват разстоянието между себе си и римската власт. Те са отвърнали слуха си от слушане на истината; не са пожелали да приемат светлината, която Бог изля върху пътя им, и затова навлизат в тъмнина. Те говорят с презрение за мисълта, че ще има възраждане на миналото жестоко гонение от страна на римокатолиците и онези, които се присъединяват към тях. Те не признават факта, че Божието слово напълно предсказва такова възраждане, и не допускат, че Божият народ в последните дни ще претърпи гонение, макар че Библията казва: „И змеят се разгневи против жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството на Исус Христос.“

„Папизмът е религията на човешката природа, а множеството от човечеството обича учение, което им позволява да вършат грях и все пак ги освобождава от неговите последици. Хората трябва да имат някаква форма на религия, и тази религия, създадена по човешко изобретение, а при все това претендираща за божествен авторитет, подхожда на плътския ум. Хора, които мислят себе си за мъдри и разумни, с гордост се отвръщат от мерилото на правдата — десетте заповеди — и не считат, че е в съгласие с тяхното достойнство да изследват Божиите пътища. Затова те тръгват по лъжливи пътища, по забранени пътеки, стават самодостатъчни, самовъзвеличени, по образа на папата, а не по образа на Исус Христос. Те трябва да имат онази форма на религия, която изисква най-малко духовност и себеотричане, и тъй като неосветената човешка мъдрост не ги води да се отвращават от папизма, те естествено биват привлечени към неговите предписания и учения. Те не желаят да ходят в Господните пътища. Те са

съвсем твърде просветени, за да търсят Бога молитвено и смирено, с разумно познание на Неговото слово. Понеже не се грижат да познаят Господните пътища, умовете им са напълно отворени за заблуди, напълно готови да приемат и да повярват на лъжа. Те са склонни да допуснат върху тях да бъдат натрапени като истина най-неразумните, най-несъстоятелните лъжи.“

„Върховният шедьовър на сатанинската измама е папството; и както бе показано, че време на голяма умствена тъмнина е било благоприятно за римокатолицизма, така ще бъде показано и че време на голяма умствена просвета също е благоприятно за неговата власт; защото умовете на хората са съсредоточени върху собственото им превъзходство и не желаят да запазят Бога в познанието си. Рим претендира за непогрешимост и протестантите следват същия път. Те не желаят да търсят истината и да вървят от светлина към по-голяма светлина. Те се ограждат с предразсъдъци и изглеждат готови да бъдат измамени и да мамят другите.

„Но макар отношението на църквите да е обезсърчително, все пак няма нужда да падаме духом; защото Бог има народ, който ще запази своята вярност към Неговата истина, който ще направи Библията, и единствено Библията, свое правило на вяра и учение, който ще издигне знамето и ще държи високо развято знамето, върху което е изписано: „Божии заповеди и вярата в Исус.“ Те ще ценят чистото евангелие и ще направят Библията основа на своята вяра и учение.“

„За такова време като това, когато хората захвърлят настрана закона на Господа на Силите, молитвата на Давид е приложима: — „Време е Ти, Господи, да действаш; защото те обезсилиха Твоя закон.“ Ние се приближаваме към време, когато почти всеобщо презрение ще бъде стоварено върху Божия закон и народът на Бога, който пази Неговите заповеди, ще бъде подложен на тежко изпитание; но ще загубят ли те своето уважение към закона на Йехова, понеже другите не виждат и не осъзнават неговите задължителни изисквания? Нека Божият народ, който пази Неговите заповеди, подобно на Давид, почита Божия закон в същата мярка, в каквата хората го захвърлят и трупат върху него неуважение и презрение.“ Signs of the Times, 19 февруари 1894 г.

Две години преди на антихриста да бъде връчен златен медал от един водач на Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден, през 1975 г. беше заведено дело срещу Църквата на адвентистите от седмия ден: EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Case No. C-74-2025 CBR in the U.S. District Court for the Northern District of California), в което Комисията за равни възможности при заетостта съди издателството на църквата от името на две служителки — Merikay Silver (бивш редактор, която вече беше напуснала към момента на завеждането на делото) и Lorna Tobler — с твърдението за дискриминация, основана на пола, по отношение на заплащането и придобивките. Църквата защити своите практики отчасти чрез позоваване на религиозни изключения и чрез обсъждане на своята управленска структура.

В клетвена декларация от 6 февруари 1976 г. (част от писмена защита, внесена в съда) Нийл С. Уилсън (тогавашен президент на Северноамериканския дивизион на църквата, а по-късно

президент на Генералната конференция от 1979 до 1990 г.) разгледа историческите възгледи на църквата относно Римокатолицизма. Декларацията бе направена в контекста на аргументация срещу характеризирането на църквата като притежаваща „йерархия“, подобна на папската система. Пълният относим цитат е: „Макар да е вярно, че е имало период в живота на Църквата на адвентистите от седмия ден, когато деноминацията е възприемала ясно изразена антиримокатолическа позиция и терминът „йерархия“ е бил използван в унизителен смисъл, за да обозначи папската форма на църковно управление, това отношение от страна на Църквата не е било нищо повече от проява на широко разпространения антипапизъм сред консервативните протестантски деноминации в началото на този век и в последната част на предишния, и който сега е захвърлен на бунището на историята, що се отнася до Църквата на адвентистите от седмия ден.“

Това отразява отклонение от традиционното пророческо тълкуване на църквата, което отъждествяваше папството със „звяра“ или антихриста в Откровение. Критици както вътре, така и извън църквата са тълкували това като омаловажаване или изоставяне на тази антикатолическа позиция с цел съобразяване със съвременния икуменизъм или с правни защити. Уилсън през 1985 г. определи президентите на различните дивизии на църквата като „кардинали“, когато заяви: „... няма нито един ‘кардинал’ от всички страни на Далечния изток, докато вероятно ще има двама ‘кардинали’ от Африка.“

Сестра Уайт заявява, че именно отпаднала църква намалява разстоянието между себе си и папата! Компромисът на третото поколение е представен като плач за Таммуз в Езекиил осма глава и чрез компромиса на Пергам. Първото поколение от 1863 до 1888 г. представляваше Ефеската църква — църква, която бе изгубила първата си любов; а първата любов на милеритското движение беше пророческата вест, и първата глава на тази пророческа вест бяха „седемте времена“, които бяха оставени настрана през 1863 г.

От 1888 до 1919 г. второто поколение, представено от Смирна и от тайните покои на Езекиил, стана свидетел на смъртта на Духа на пророчеството, когато сестра Уайт бе положена в покой през 1915 г. Необходими са още подробности относно четирите поколения, за да се завърши свидетелството, но прогресиращият бунт трябва да бъде разбран, за да се оцени напълно как един отстъпнически народ би могъл да „забрани“ писанията на Елън Уайт, или как би могъл да насърчава първия ден от седмицата като приемлив. Юда действа заедно с „пияниците на Ефрем“, които „управляват този народ“ в Ерусалим, а онези, които управляват Ерусалим и се кланят на слънцето, са представени от Синедриона.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Колко малко търпение е било проявявано сред изповядващите се за Божии чеда, колко много горчиви думи са били изричани, колко много осъждане е било отправяно срещу онези, които не са от нашата вяра. Мнозина са гледали на принадлежащите към други църкви като на големи грешници, докато Господ не гледа така на тях. Онези, които гледат така на членовете на другите църкви, имат нужда да се смирят под мощната

Божия ръка. Тези, които те осъждат, може да са имали само малко светлина, малко възможности и малко привилегии. Ако бяха имали светлината, която мнозина от членовете на нашите църкви са имали, те биха могли да напреднат с много по-голяма бързина и да представят по-добре своята вяра пред света. За онези, които се хвалят със своята светлина, а въпреки това не ходят в нея, Христос казва: „Но казвам ви, че в съдния ден на Тир и Сидон ще бъде по-леко, отколкото на вас. И ти, Капернауме [адвентисти от седмия ден, които са имали голяма светлина], който си въздигнат до небето [по отношение на привилегиите], ще бъдеш свален до ада; защото, ако мощните дела, извършени в тебе, бяха извършени в Содом, той щеше да остане до днес. Но казвам ви, че в съдния ден на Содомската земя ще бъде по-леко, отколкото на тебе.“ В онова време Исус отговори и каза: „Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, задето си скрил това от мъдрите и разумните [в собствената им преценка], а си го открил на младенците.“

„И сега, понеже извършихте всички тези дела, казва Господ, и Аз ви говорих, като ставах рано и говорех, но вие не послушахте; и ви зовях, но вие не отговорихте; затова ще постъпя с този дом, който се нарича с Моето име, на който вие упоавате, и с мястото, което дадох на вас и на бащите ви, както постъпих със Сило. И ще ви изхвърля от лицето Си, както изхвърлих всичките ви братя, цялото семе Ефремово.“

„Господ е установил между нас учреждения с голямо значение и те трябва да бъдат управлявани не така, както се управляват светските учреждения, а според Божия ред. Те трябва да бъдат управлявани с поглед, устремен единствено към Неговата слава, така че по всякакъв начин да бъдат спасявани загиващи души. Към Божия народ са дошли свидетелствата на Духа, и въпреки това мнозина не са взели под внимание изобличенията, предупрежденията и съветите.

„Чуйте сега това, о, безумен народе и без разум; които имате очи, а не виждате; които имате уши, а не чувате: от Мене ли не ще се боите, казва Господ; пред Моето присъствие ли не ще треперите — Аз, Който поставих пясъка за предел на морето чрез вечна наредба, тъй че то не може да го премине; и макар вълните му да се блъскат, пак не могат да надделеят; макар да бучат, пак не могат да го преминат? А този народ има отстъпническо и непокорно сърце; отстъпиха и си отидоха. И не казват в сърцето си: Нека сега се боим от Господа, нашия Бог, Който дава дъжд, ранния и късния, в неговото време; Той пази за нас определените седмици на жетвата. Вашите беззакония отвърнаха тия неща, и вашите грехове задържаха добрините от вас.... Те не осъждат делото, делото на сирака, и пак благоденстват; и правото на нуждаещите се не осъждат. Нима да не накажа за това? казва Господ; няма ли душата Ми да отмъсти на такъв народ като тоя?“

„Нима Господ ще бъде принуден да каже: „Не се моли ти за този народ, нито издигай вик или молитва за тях, нито отправяй ходатайство към Мен; защото няма да те послушам“? „Затова дъждовете бяха задържани и не е имало късен дъжд.... Няма ли отсега нататък да извикаш към Мен: Отче мой, Ти си водачът на младостта ми?““

Review and Herald, August 1, 1893.